Ч. 165. Второк 24 липня (6 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З руху виборчого. — Буджет державний. — Угода моравска. — Фінляндия а Росия. — Війна в полудневій Африці.)

Польскі ґазети нотують такі кандидатури: В Калуши ставлять Русини кандидатуру др. Коса, Поляки др. Вуршта. — З Теребовлі доносять, що др. Ольшіньский не думає вже кандидувати а на єго місце висувають кандидатури Юрия Борковского з Острова і Громницкого з Лашковець; також хоче кандидувати Адам Чарняковский, кандидат нотарияльний. — В Жидачівщині має кандидувати о. Давидяк з Тухлі а др. Олесницкий буде кандидувати в Стрийщині. З польскої сторони ставлять кандидатуру Стан. Павликовского з Бережниці королівскої, презеса ради повітової. — В Стрию ставлять против кандидатури др. Фрухтмана кандидатуру радника судового п. Вариводи. — В Дрогобичи, кажуть, має знову кандидувати п. Ксеноф. Охримович. — В Гусятинщині проти гр. Адама Голуховского висувають кандидатуру др. Евг. Левицкого.

Fremdenblatt доносить, що в міністерстві скарбу знаходять ся вже всі подрібні прелімінарі буджетові на рік 1902, з виїмкою лиш одного міністерства, так, що можна сподівати ся, що ще сего місяця цілий буджет на 1902 рік буде вже зовсім готов.

Др. Странский помістив в „Lid. Novin“ статию, в котрій доказує, що проєктована моравска угода єсть для Чехів небезпечна. Той свій погляд опирає він на проєктованій реформі виборчій, і каже, що тогди могли би Чехи лиш з помочию більшої посілости мати більшість в соймі і виділі краєвім. Велика посілість складає ся однакож по части з клерикалів, по части з Німців, отже ново утворена більшість мусїла би або іти в напрямі реакциї або перестати істнувати. На дорозї же народного розвою буде стояло завсїгди на перешкодї право вета Німців. Угода того рода знищила би раз на завсїгди задачу партиї народної: визволенє народу ческого зпід ярма ґерманізму і клерикалізму.

Німецка праса розписує ся тепер широко о тім, що Фінляндия стратила остаточно свою независимість, котра мала доси вид і характер лиш персональної униї з Росиєю, бо сенат фінляндский під напором росийского правительства а навіть самого царя оголосив новий закон войсковий мимо великої опозициї против него. Закон сей зрівнав Фінляндию з другими провінциями росийскими а тим самим і відобрав її характер независимости. Фінляндия ставила доси один полк драґонів і девять батальонів стрільців, котрі стояли залогою у Фінляндиї та й доповняли ся Фінляндцями. Команда була що правда росийска, але мовою урядовою була шведска і фіньска. На случай війни мало войско фінляндске боронити лиш Фінляндиї. Сю постанову змінив сенат опісля в тім напрямі, що позволив боронити і границь Росиї, а краєвій обороні боронити навіть і Петербурга але се все під певними застереженями.

З Дурбану доносят: В ночи з дня 29. на 30. липня войска анґлійскі забрали цілий табор Бурів на фермі Жуберта. Згинуло 7 Бурів. Анґлійці здобули — треба розуміти зрабували — богато худоби і коний.

Figaro оголосив розмову з президентом Кріґером. Кріґер заявив, що не зробить ніякого кроку, щоби спонукати якесь посередництво, мусить оно прийти само з себе. Також не повторить предложеня, якє вже раз поставив в справі честного мира. Бури перестануть аж тогди бороти ся, коли їх независимість буде забезпечена. Протекторату они не хотять; они готові до всіх жертв грошевих, але свободи своєї за гроші не продадуть.

Як же погано супротив сих слів старенького президента виглядає бесїда Чемберлена в палаті послів підчас дискусиї над буджетом кольоний. Чемберлен сказав, що війна в полудневій Африці увійшла тепер в трету фазу, а іменно у фазу розбою і злочинів, (але чи хиби не лиш зі сторони Анґлиї? Тож і справедливо ірляндскі посли запротестували против слів Чемберлена). Та зміна у веденю війни Бурами спонукала також і зміну в системі военних операций зі сторони Анґлиї. Число Бурів, що стоять в отвертім поли, єсть тепер дуже мале, а зменшає ся заєдно о 2000 людий місячно. Мимо того більшу часть войска анґлійского треба уживати до цілий полицийних для охорони житя і майна (ніби чиєго?) Пра-

---

СТРІЧА.

(З росийского — К. Баранцевича.)

I.

— Добрий день, добрий день, Батасов!

— Ах, Щуров! Як-се ми тут оба стрітили ся?

— Ну.... Гора з горою...

— Я їду на село, до Паркилва.

— А я до Парґолова! Ходїть до буфета, ще час!

Щурков поглянув уважно на свого старого шкільного товариша, і подумав собі: „він мабуть запиває ся!“

Батасову було яких сорок літ. Він був присадкуватий, плечистої постави. На його довгій бороді прокидала ся вже сивинва, на лици показували ся глубокі зморщки, а конець носа був фіолєтовий. У виразі лиця було щось сквашеного, щось невдоволеного, а рухи зраджували оспалість і непевність.

— Або пє, або запускаєть ся! — думав Щурков, ідучи за Батасовом до буфета.

Майже трийцять років вони не бачили ся, а тепер зустрінули ся і говорили до себе: „Ви“. А преці були собі колись шкільними товаришами.... Ех, було та не вернеть ся!

— Я сьогодні ще не снідав! — сказав Батасов, сідаючи коло стола, — і аж на полудне заїду домів. Я думаю проте, що скажу собі дати.... ну, а Ви?

— І я думав тут поснідати. Тут мабуть дають добре їсти!

— Кажіть собі що дати! Ось Вам ттравна карта!

— А Ви?

— Я.... ах, я скажу дати собі оселедця, або щось подібного в тім роді....

— Що се за їда оселедець!

— У мене властиво нема апетита.

— Ви слабі?

— То ні, неконче, але чогось не свій.

Щурков замовив котлєта, Батасов оселедця. Кинувши оком на товариша, мовби хотів спитати, сказав:

— Горівки чей можна казати дати?

— Маленьку чарочку, коли Ваша ласка.

— Е, що! По чарці, — се не виплатить ся! — сказав на то Батасов, зморщивши чоло, а звертаючи ся до кельнера, закликав:

— Пронесіть пів фляшки, Смірнов!

— Але я вам кажу наперед, що більше не пю як одну чарку, — сказав Щурков.

— Ну, се ваша річ, — сказав на то Батасов і здвигнув плечима. — Я привик до більшої скількости.

Він таки мусить запиває ся, думав з непестрахом Щурков, і жалував, що перший зачепив давного шкільного товариша. Він був пересьвідчений о тім, що йому прийдеть всьо заплатити, бо пяні люди звичайно не платять. Но що було його зачіпати? — От, коли би був його цілком зіґнорував, — але в хвили, як побачив Батасова, був у знаменитім настрою! Він же виграв у суді процес а сонічко сьвітило ясно і було тепло на дворі. На улиці, немов всьо усьміхало ся до него, і він мав велику охоту з кимось побалакати. І ось навів ся перед ним Батасов, давний товариш із ґімназиї, котрого зачисляв до померших. Нараз вигнула в души згадка на щось давно минулого, а щось незвичайно доброго. І ось сидить Батасов мовчки, а він, Щурков, в клопоті, бо не знає, що з ним говорити.

— Як же Вам властиво поводить ся? — відозвав ся він пустою фразою.

— От, якось! — замимрив Батасов.

— Ви урядником? Ах ні, Ви здаєть ся, писатель?

— Тож то й є! здаєть ся — засьміяв ся Батасов, і випив горівку.

Щуркову зробило ся ще більше ніяково. Він нагадав собі, що Батасов, коли ще кінчив ґімназию, не без успіху виступав яко писатель. Чи і як далеко зайшов він на тій дорозї, на яку ступив — про се не знав він нічосінько. В белєтристиці намножило ся останніми часами так богато творів, що треба було бути вже дуже завзятим приклонником літератури, щоби стежити за всіми новими появами. Щурков взагалі немав часу до читаня, був страшно занятий, а у часописях не зустрічав ся він із іменем Батасова.

— Пригадую собі, що я десь читав критику на ваш один твір — сказав Щурков, — кельнер, кілько плачу?

Батасов мовчав. Випив ще одну чарку. Його понуре лице нараз прояснило ся.

— А ви! Ви стали адвокатом?

вительство, згідно з поглядами Робертса і Кіченера, гадає, що з кінцем вересня буде можна відкликати більшу часть войска з полудневої Африки. Льорд Кіченер верне тогди до Англії, коли так він як і правительство прийдуть до переконаня, що може то стати ся без злих наслідків. Зачинати тепер переговори в справі мира уважає міністер просто за неможливе. Бури не в силі вести довго війни.

Новинки.

Львів дня 5 го серпня 1901.

— Відзначеня. Жандарма, титулярного команданта постерунку, Івана Дідуника надїлив Є. Вел. Цїсар срібним хрестом заслуги за вратоване дитини з нараженем власного житя від смерти в огню. — Возьного при галицкій касї ощадности, Феликса Грабовского надїлив Є. Вел. Цїсар срібним хрестом заслуги.

Іменованя і Перенесеня. П. Міністер справедливости іменував заступниками прокуратора державного ад'юнктів судових: Йосифа Раймунда Шмідта в Буску для Тернополя, а Юлія Калужняцкого в Солотвині для Перемишля. — П. Міністер справедливости перенїс секретаря судового Мечислава Вишнївского з Печеніжина до Коломиї та іменував секретарями судовими: заступника прокураториї державної Антона Наглїка в Перемишли для Перемишля і Тому Лобазевича в Любачеві для Печеніжина. — П. Міністер перенїс радника суду краєвого і начальника суду повітового Володимира Заградника з Буска до Вишнївчика та іменував судиями повітовими: секретаря судового при висшім суді краєвім у Львові Чеслава Кришковского для Підбужа і ад'юнкта судового Августа Гебултовского в Бібрці для Буска.

— В краєвій школї ткацтва розпочинає ся курс з днем 1-го вересня і вже тепер можна записувати учеників. Услівя принятя слїдуючі: Скінчена школа народна або відповідне тому образоване; 14-ий рік житя. Наука єсть безплатна, а ученики дістають прибори до писаня і рисованя та книжки даром а за роботи в салях робітничих дістають платню. Бідні ученики можуть дістати на час науки запомоги на копітн удержаня з фондів краєвих.

— В справі еміґрациї видало тернопільске староство окружник до всїх війтів, в котрім під карою 200 К. заказує видавати сьвідоцтва подорожи і поручає поучити людий, котрі хотять еміґрувати, щоби заким продадуть свое майно, насамперед постарали ся о пашпорт і заявили, до котрого краю еміґрують, через котрого аґента, хто їде і який фонд сподїває ся мати на подорож. Видане сего окружника спонукала та обставина, що громади видавали людем, маючим еміґрувати, сьвідоцтва моральности, з котрими они в послїдній хвили приходили до староства, гадаючи, що стане вже такої леґітимациї. Власть мусить часто відмавляти пашпортів людем належачим до войска, а наслїдки бувають такі, що нераз цїлі родини бувають виставлені на страти, тратять цїле майно, а відтак не мають кутика, де би могли вернути і скитають ся, як то стало ся в послїдних часах з одною родиною з Покропивної.

— Руске товариство педаґоґічне у Львові оголошує конкурс на посаду директорки до помочи наукової і релїґійно-морального та товариского виховання для дївчат в інститутї товариства. Директорка одержить помешкане, харч, опал, сьвітло, услугу і 30 корон місячно. Першеньство будуть мати учительки з видїловим іспитом, котрі могли би обняти години в рускій школї видїловій за окремою винагородою. Поданя до видїлу руского товариства педаґоґічного належить вносити до дня 10-го н. ст. серпня 1901 на руки економ. Директорки Впов. панї Гермінї Шухевичевої, ул. Собіщина ч. 7 у Львові. — *Видїл.*

— Пригода на зелїзници. Поїзд особовий, що дня 2-го с. м. їхав з Угорщини до Перемишля, наїхав в ночи о 2-ій годині на рампі зелїзничій межи стациями Лупків-Команча коло будки ч. 10 на віз приватний, на котрім їхав візник. Машина забила конї на місци, віз поломила, а візником кинуло в рів побіч шляху. Потовченого відвезено тим самим поїздом до Загіря, а опісля відставлено до шпиталю в Сяноцї.

— Крадїж. В Блищиводах, пов. жовківского, невислїджені доси злодїї обікрали дня 22-го с. м. місцеву учительку, розбивши шафку і забравши з неї срібні ложочки, золоту брошку з аметистами, ручники вишивані на виставу шкільну, обрус до церкви і богато инших річий.

— Великий огонь вибух дня 31 липня с. р. о годині $2^1/_2$ в американьскім млинї в Хильчицях, повіта золочівского і знищив до тла будинок разом зі всїма запасами збіжа, муки і мішків. Шкода виносить звиж 200.000 К., а була обезпечена лиш до висоти 52.000 К. Причиною огню стало ся лихе намащене веретена при машинї, що чистить збіже.

— Градові тучі на Угорщинї. В гальгоцкім повітї коло Нїтили лютила ся сими днями велика туча і упав град величини волоского оріха та наробив величезної шкоди у виноградниках. Так само наробила туча великої шкоди в Сабедції. Грім вдарив в кілька хат, а одного господаря забив на місци.

— Банкротство на великі розміри. Касельске товариство для сушеня молоту — то само, що спекулювало і у нас робленем спірітусу з дерева — збанкротовало. Оногди відбули ся в Касель збори вірителїв того товариства а управитель маси конкурсової подав їм до відомости, що активи того товариства виносять 1,682.000 марок а пасиви 38 міліонів, з чого лиш два міліони суть певні. Товариство се займало ся сушенем молоту — лушпинок із солоду які лишають ся по виробі пива, а котрих уживає ся на корм для худоби, — вижимків з винограду при робленю вина і вижимків з бураків і виробляло з того всего оцет, ґриншпан, газ до осьвітлюваня, франкфуртске чорнило і — вино з вижимок з винограду.

— Катастрофа в Батумі. О страшній катастрофі, яка стала ся тамтого тиждня в місті Батумі над чорним морем, наспіли вже близші вісти. Вибух настав в двох складах мін в магазинах войскових, але причини вибуху не знати. Вибух настав на клині Бурунтабіє, виступаючім у море около полудня. Насамперед роздав ся два рази страшенний гук; над містом показав ся туман диму а відтак посипав ся град каміня та поломаного зелїза. В одній хвили повилїтали в місті всї шиби у вікнах а камінє летїло до домів крізь дахи, вікна і стїни. Само місце катастрофи коло Бурунтабіє було засипане частями людского тїла; шість трупів знайдено так порозриваних та покалїчених, що не можна їх було розпізнати. Найблизші будинки порозривало, повиривало вікна і підлоги, позривало дахи і порозбивало стїни. В місті самім покалїчило спадаюче камінє також дуже богато людий. Кілько згинуло всїх людий, доси ще не знати. Доси начислено 80 убитих і поранених; в шпиталях лежать десятьки з повідриваними руками і ногами. В батериї єсть 24 забитих а між ними капітан Кренке, поручник Єсіпов і капельмайстер Гавптман; ранених єсть 20 вояків і капітан артилериї Воїнов. На щастє перед вибухом на кільканайцять мінут дві роти артилериї скінчивши стрілянє вийшли з форту. В пятницю відбув ся похорон нещасливих жертв катастрофи при величезнім здвизі народа. На місци катастрофи розкопують румовище і все ще добувають неживих людий.

— Так... оттак собі.

— Я читав нераз в часописях Ваші мови при великих процесах.

Щурков зачав знова їсти. Батасов дивив ся в кут і думав собі: „Чого я сиджу тут із ним? Не маємо прецї нїчого спільного з собою і лучше буде як кождий піде своїм боком. Заплачу та й піду. Нехай то лихо возьме!

Він встав мимоволї, щоби закликати кельнера. Та нещастє хотїло, що зустрінув ся з поглядом Щуркова і сїв собі знова тепер, при сьвітлї сонця що добувало ся крізь вікно з боку, пригадало ся йому лице, дуже подібне до лиця того ґімназияста Щуркова, для котрого колись був дуже великим приятелем. На призяні Батасова треба було собі заслужити, а Щурков заслужив собі на неї. За якісь великі школярскі збитки взяв він цїлу вину на себе і відсидів замісць приятеля двайцять чотири годин у карцері. Мало що зі школи за се не вилетїв — та лиш пильність і добре поведенє виратували його від тої ганьби.

— Як то, Ви не їсте нїчого? Прошу, пийтеж! — сказав Батасов. — Його лице прибрало при тих словах такий добродушний вигляд, що по Щуркову таки видко було, як він не знає, що єму робити.

— Я пю дуже, дуже мало, майже нїчого. Попробуємо хиба фляшкою вина на честь нашого побаченя!

Казав дати вина. При другій склянцї почув, що його голова стала тяжка.

— Знаєте, — звернув ся він до Батасова, — менї видало ся перед тим, неначеб Ви хотїли менї докучати.

— Докучати? Чим і коли?

— Тодї, як ви говорили про великі процеси і мої бесїди.

— Прошуж я Вас, як же я можу Вам тим докучати?

— Та, процеси є всїлякого рода. Що ви думаєте, приміром про мого послїдного клієнта?

— От якийсь злодюга!

— Ну так. Я знаю ваші погляди. Але я задивляв ся і задивляю ся на него ще й зі становища правничого, його совість обходить мене мало, а зі становища правничого він собі спосібний чоловік і більше нїчого. На сьвітї повно таких спосібних людий і колиб їх хотїли усїх карати за обманьство, так не стало би тюрмів. Може не так?

— Зовсїм справедливо! Але чому Ви гадали, що я Вам тим хочу докучати? Вжеж сповняєте своє званє із „правного“ становища!

— Добре. Нехай буде, що я помилив ся; але мусите менї загалом признати, що званє адвоката дуже небезпечне, підчас коли є у сьвітї званя, що зовсїм свобідні від небезпеч.

— Скажіть же менї, котрі? Скажіть менї?

— А ось хоч би приміром і Ваше писательске званє!

— Гм! Думаєте, що то таке завидне званє?

— А вжеж!

У салї почув ся голос дзвінка. Приятелї заплатили, кождий заплатив за себе і вийшли на перон.

II.

— Бачите — зачав Батасов, сидячи з товаришем уже у ваґонї. — Ви думаєте, що писателеви можна позавидувати. Алеж прецї є також всїлякі роди писателїв.

— Я мав на думцї як-раз беллетристів.

— Ну, і межи беллетристами є певно також ріжницї, і богато з них горіти-ме на тому сьвітї в смолї.

— У беллетриста пінную головно артизм.

— Розумію. Але артизм — се палиця з двома кінцями. Артистичне зухвальство ще гірша річ як неартистичне, штучна брехня більше шкідлива, чим проста собі! А чи богато знаєте таких артистів, у котрих би все було гармонійне, красне і чисте, котрих би твори Вас одушевляли і поучали? Єсть їх лиш дуже небогацько та й їм не позавидувати!

— Брешеш, братсіку — подумав собі Щурков — се лиш твій песимізм так з тебе говорить! Таж ти їм цїле своє житє завидував, а що тобі не вдало ся видобути ся поміж перші, так тому ти й в мольові тони настроїв свою пісоньку!

— Але они мають славу, честь, — сказав він голосно.

— Гм! Славу! Перший лїпший вельоципедник зазнає більше слави, як найбільший писатель. Вірте менї, що се нїякий парадокс! Ви знаєте певно Турґенева, Толстого, Достоєвского, а тисячу инших не знаєте і нїколи нїчого про них не читали. Навпаки-ж усї знають Бутілкіна, Дякова, Утошкіна і як там їх звати.

— Пригода з самоїздом. З Ланцута доносять: Ексц. гр. Роман Потоцкий і секретар ради повітової н. Адам Вольский їхали онгди самоїздом о силї 10 коний, котрим кермував машиніста. Самоїзд впав до рова при дорозї а їдучі в нім випали з него. Гр. Потоцкому не стало ся нічого а Вольский зранений тяжко в голову.

— Аршенік замість соли. Як то люди бувають иноді дуже неосторожні, а відтак платять за то житєм. В громадї Фізер на Угорщині приніс був побережник Андрій Петраш аршенік, щоби ним витроїти щурі і поставив в горнятку на вікні. Жінка варила вечерю і казала своїй доньці подати собі соли, що була також в горнятку. Дївчина взяла горнятко з аршеніком з вікна і подала матери, а та висипала всю отрую до страви. Опісля сїли обі і повечеряли. Коли побережник пізно в ночи вернув домів застав жінку і доньку вже неживими.

— Побите. В Залукві під Галичем невислїджені доси люди побили в ночи з дня 28 на 29 липня около 11 год. пропінатора і трафіканта Плессера, котрий вертав з Галича домів. Вдарили его по голові, приголомшили а коли він впав на землю, трутили его в рів при дорозї і там так довго тратували ногами аж зломили єму два ребра і поробили глибокі рани на голові. На крик его надійшов жандарм, а тогди напастники повтїкали. Плессер каже, що пізнав одного із напастників. Має ним бути, якийсь, що давнійше служив у него, а котрого він за крадїж відправив.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Австро-угорско-росийский зелїзничий рух. Входить в житє додаток IV до товарової тарифи ч. II, важний від дня 1 серпня н. ст. 1901.

Дня 31 мая с. р. передано до прилюдного ужитку зелїзницю льокальну „Фрайденталь-Кляйн-Морав", в окрузї ц. к. Дирекциї зел. державних в Оломунцї, зі стациями Фрайденталь, Альтштадт п. Фрайденталь, Енгельсберґ-Ліхтеверден, Кляйн-Морав і перестанками Ліхтеверден і Фоґельсайфен. Стациї уряджено для загального руху, а перестанки для руху особового і для товарів в цїловозових наборах. Пакунки в стациї Альтштадт принимає ся за оплатою в стациї відбору. Товарів вибухових не вільно перевозити на сїй зелїзници. Розклад їзди поданий в табели IV з 1 мая 1901.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Білград 5 серпня. Вчера розпочали ся в цїлім краю вибори до скупштини. Участь виборців дуже велика.

Рим 5 серпня. Король приняв димісию міністра фінансів Волемборґа і іменував Ґвідона Бачеллї міністром рільництва а Альфреда Бачеллї помічником міністра для справ заграничних.

Капштадт 5 серпня. Після вістий з Кімберлє впали Бури до округа Барклі-Вест. Крім того знаходять ся Бури в Горах Цедар і Еллячвіллєм.

Блюмфонтен 5 серпня. Бюро Райтера доносить, що дня 31 липня погиб під Фікбурґом Герман Штайн, заступник президента Крігера.

— Се герої-вельоципедники, про котрих пишуть часописи.

— От тож то й є! Кождої днини пишеть ся про них в часописях.

— Ти їдкий голубчику — подумав собі Щурков і відкрив у старім шкільнім товаришу одного іє незносних типів: „обидженних".

— Теперішна славність дуже дешева! Спробуйте раз та оповістіть, що пуститесь бальоном з живим поросятком у воздух і спустите поросятко падаком на землю, то побачите, яким станете славним чоловіком, та яким героєм стане ваше порося. Славність належить сьогодні до тих самодурств, яким пiдлягаємо на кождім кроцї. Нема на сьвітї дійстної славности, і правдивої слави нема! То все лиш рід — полотна і паперу, такий madopolam.

— Га, га! Ви бо дійстно вмієте бути їдким!

— Гм, може бути! А знаєте, чому славність і слава так дуже спали на цїні?

— На се трудно відповісти...

— Тому, що по часописях так богато нїсенїтниць пише ся! Передше було менше часописий та й они мали менше материялу, але вісти були поважнїйші, важнїйші і цїннїйші. Тепер росте число часописий і скількість материялу. Про що то сьогодні не пише ся! А як богацько між тим непотрібних річий, як богацько балясту! Не давно тому було в однїй часописи, що Толстой занятий оповіданєм із highlife. Ви то читали.

— Нї. Видко я переслїпив.

— Певно, що переслїпили. А чому? Тому, що всю Вашу увагу займали цїлі продїлки найнепотрібнїйших, крайно безглуздих звісток як ось приміром: Урядник Н. виїхав а урядник З. вернув ся, виробн з бавовни будуть мусїли мати пльомби, а двіреска служба дістане нові мундури, а за тим слїдує як найдокладнїйший їх опис. Цїлими продїлками розписує ся про перегони, про їзду на колесї, про плаванє човнами, гру в пилку і т. и. Є публика, що їй ті усї звістки потрібні, а часопись хоче їй служити, бож она платить. Коли зберемо усї ті вісти разом, щоби спізнати із чого живе наша теперішна суспільність та чим вона займає ся, то спізнаємо, що она складаєть ся з урядників і спортовців. Ну, скажіть менї, щож так славного можна добачити на урядницю, або чиж заслугує спортовець на се, щоби бажати собі його слави? Чи то не гидко жити серед такої суспільности?

Щурков поглянув прошибливо в лице приятеля; воно було поважне, сумне, нї слїду на нїм випитої горівки.

— Покиньмо сю тему; она дійстно не тикаєть ся добрих річий. А відтак не договорив би ся нїколи до кінця так ось-ось моя стация — заприміти Батасов. — Впрочім, знаєте що менї посль впало на гадку.

— Щож такого?

— Ходіть зі мною. Поїдете вечером слїдуючим поїздом далї.

— Іти чи не іти?....

— Щож тут богато роздумувати? Бог знає, коли ми знова побачимо ся. Петербург то страшенна пустеля.

— Але — прийти до когось так несподївано.

— Дурниця! Представлю Вас моїй жінцї і справа скінчена.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружі
	9·00	„ Скольього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 16/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 30/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро информацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).